

Häjyt tuloo

Elettiin helmikuuta Härmässä. Isontalon Antti (sd) ja Rannanjärvi (kesk.) ne jutteli kahren kesken, paitsi että mukana oli myös Pukkilan Jussi, kolmas samanmoinen. Aiheena oli valtiosäännön osauuristus, tarkemmin sanottuna määränemmistösäärösten muuttaminen, sekä kokouksen hallituksehentulo.

Vallesmanni Adolf Häflund (kok.) kierteli sivumalla kuin kissa kuumaa puuroa, ja yritti kuulostella, mitä kierouksia häjyt suunnitteloo.

— Sitten on piru, sanoi Isoo-Antti, jos minä oppositiota pelkään. Elvytyksellä kuonon päähän ja valtiosäännöllä selkään.

— Älähän uhoo, sanoi Rannanjärvi, joku voi vielä kuulla. Annetahan sen opposition itteensä ioksikin luulla. Jos tuo saatanan kuovi saa toristajia, niin silloin aletahan soitella rytkypolkkaa.

— Ei meitä vastahan kukaan tohri toristaa, tuhahti Pukkilan Jussi. Ja jos yritävät, pistetähän Anssi Jukka (pr.) peloottamahan.

Mutta lähistölläpä hiipaili luhhu Pikku-Lammi, pikkuunen ja häjy, jonka ääni ylitte kuuluu vaikkei se joukosta näjy. Pikku-Lammi oli vallesmannin kätyri, ja hän kuuli kaiken. Kun hän tajusi, mistä oli kysymys, hänelle aukesi taivas. Innoissaan hän viipotti vallesmannin luo kertomahan uutisensa.

— Vai sellasia suunnittelevat, myhäili Hägglund tyytyväisenä. — Luullahan jotta on lysti olla, mutta nähräänpäähän. Minähän en päätäni alaha paina, iloonen ja irti maasta meinaan olla aina.

Vaan pitihän se arvata, että Pikku-Lammi olikin tosiasiassa kaksoisagentti, joka merkkasi tarkasti muihin Hägglundin sanat ja kii-

kutti ne kiireen vilkkaa isoolle häjyille luettaviksi.

— Niskasta kiinni ja puukolla selkähän, jos ei se muuten suostu, ehdotti Pukkilan Jussi.

— Pollepollepolle älä aisalles kaki, sillä pian on eduskuntavaalit, joutui Rannanjärvi taas toppuuttelemaan tovereitaan. — Olahan viisahia ja otetahan Hägglunti mukahan porukahan. Minä olen jo vähän lupailukki.

Mutta turhaa oli Rannanjärven puhe.

— On se niin saatanan ruma ja sen etunimi on Adolf, nurisi Isoo-Antti. Niin kauan kuin minä tramppaan tämän kylän raittia, itte pirän suittista kiinn. Piretähän vaan Hägglunti ulkosalla, niin ei raha lopu eikä ruma tartu.

Taas pyyhälsi Pikku-Lammi vallesmannin tykö ja kertoi karusta päätöksestä.

— Nythän ne poijan perhanat temppelinharjalle lensi, tuumi Hägglund helapätä heilutellen. — Yhtehen piti mentämän, vaan rumihia tehrään ensin.

Sen jälkeen alkoi kauhia aika. Lyötiin ja tapeltiin, ja pirunmoosella lehmänkiululla ääniä kannettiin. Koska tappelus ei ole vielä tähän päivään mennessä ratkennut lopullisesti, jääme odottamaan virallista tuloslaskentaa.